

1200 deelnemers, opbrengst 4000 euro

Wanneer ik onderstaande tekst zit te schrijven waait het hier buiten met stormachtige krachten, in het weerbericht zal ons Sabientje het hebben over windstoten van soms meer dan 100 km/uur. Als ik dat hoor kan ik niet anders dan besluiten met "**dan hebben we gisteren toch nog een beetje geluk gehad**".

Alle voorspellingen waren de week voorafgaande aan deze 22e editie vrij juist en unaniem, zaterdag de mooiste dag van de week en vanaf zondag wel zacht maar stormachtig.

Een voorspelling die we als organisator best kunnen missen (we herinneren ons nog allen onze genaamde stormrit van 2002).

We hadden alles in de hand en onder controle, behalve het weer.

En zo begon zondagmorgen de dag van onze Herfstrit.

Vanaf 7 uur viel er al regen en waren er al vervelende windstoten, maar blijkbaar weerhield dat de dappersten onder ons ras niet om naar Moerzeke af te zakken.

Letterlijk druppelsgewijs kwamen de deelnemers toe op het dorpsplein en ondanks het steeds wisselende weerbeeld zagen we terug niets anders dan blijde gezichten.

Dat het geen record editie ging worden hadden we al lang door .

We konden toch nog **1200 inschrijvingen** noteren en op het einde van de avond kon Marijn De Valck in naam van de deelnemers en sponsors toch nog **een cheque van 4000 euro** overhandigen aan de voorzitter van **de Vlaamse Vereniging Autisme**.

De dag verliep zo goed als vlekkeloos , nergens waren er noemenswaardige problemen en de deelnemers waren terug zeer te spreken over de organisatie en het uitgestippelde parcours, dat er ondanks de weersomstandigheden niet altijd perfect bij lag.

Sommige deelnemers konden zelfs de rit uitrijden tussen de buien door en kwamen droog toe op de aankomstplaats in sporthal De Wuiten in Hamme.

Naast de cheque voor de VVA was er ook nog de tombola.

De Hartrijders konden heel wat deelnemers met een mooie prijs naar huis sturen. Waaronder de hoofdprijs, een elektrische motorfiets, geschonken door hoofdsponsor Bike Parts uit Grembergen .

Welkom op Hertstrit 2013

De voorstelling van onze rit is dit jaar een ode aan Rie en Joris die vorig jaar overleden zijn. Een ode door onze routeplanner Lieven, die op zijn ondertussen gekende manier de herfstrit tot leven wil brengen.

Henri (Rie) Willaert

15 april 1949 – 14 september 2012

Joris de Vriesere

24 mei 1961 - 28 november 2012

Donderdagavond 8 maart 2001, Ik maak me klaar.

Gewapend met 'n massa aan stafkaarten en een zelfgemaakt routeblad, stap ik toch lichtjes nerveus in mijn blikken doos. De kronkelende paden gidsen me naar het stemmige Zogge. Ik stop aan een woning die ik va nop straat niet zie. Omgeven door bomen en struiken staat een warm nest. De kippen groeten me en de poes wil stiekem mee sluipen. Een oude molensteen en een verroeste fiets doen me bijna struikelen.

De dampen die uit de keuken komen begroeten me vriendelijk. De geur van kool en rijkelijke sauzen schiet in mijn neus...Ding dong...

Daar sta je dan, "Paulus de boskabouter" heeft een evenbeeld zal mijn zoontje later zeggen.

Een stevige rechter doet me vermoeden dat ik hier graag terug zal komen. Nog altijd onder de indruk stap ik dit museum binnen. Ieder hoekje heeft zijn rijk verhaal. Die immens grote tafel gevuld met een vaatje wijn, snoepjes, kranten, magazines, een brillendoos met ééntje voor ieders tekortkoming, enkele asbakken, een hoeveelheid tabak, ... brengt ons dicht bij elkaar. Vanuit de keuken klinkt een hartverwarmend gebrom, ik dommel bijna in tot ik plots schrik.

“Een minibordje?” “ Pardon?” roep ik beleefd terug. “Awel, een minibordje?, brom je ”

Niet wetend wat er me te wachten staat geef ik toe aan de verleiding. De geuren hebben me overtuigd. Plots staat daar een heerlijk bord voor mij klaar. Is dat een minibordje? Zonder dat ik iets verder kan zeggen krijg ik een duidelijk antwoord. ‘Langen, je moet aansterken! Kom hier. Een glaasje rode wijn zal je goed doen. Santé, en we beginnen eraan.

Ik wou eigenlijk je goed raad, mompel ik. Straks, we hebben nog tijd genoeg en zeg maar Rie hoor. Geniet maar en alles opeten hé, zeg je vaderlijk.

Nog enkele zielsverwanten passeren de revue. “Ha, die oom Rie” klinkt het meermaals. Het is een gezellig onderonsje van het mannelijke geslacht. Iedereen krijgt een minibordje, nou ja ‘minibordje’. Dat onderonsje krijgt de naam ‘culturele avond’. Het is maar dat ieder kind zijn naam heeft...

Aarzelend leg ik mijn voorstel op je tafel. Ik mag dit jaar voor mijn allereerste keer jouw Herfstrit uitstippelen. Ik bots onmiddellijk op een groot probleem. Het aloude concept is niet meer. De verschillende controleposten zijn niet meer haalbaar, zeg ik kordaat. Ik heb een visie en die wil ik duidelijk overbrengen. Een doodse stilte valt in de kamer...maar ik doe zelfverzekerd verder. Ik laat zien wat mijn maanden van voorbereiding hebben voortgebracht. Wat zij niet weten is dat ik stiekem samen met Guido al meerdere verkenningen hebben gereden. Ik verzwijg dit en geef bij iedere streek een woordje uitleg alsof ik er terug rijd. Ik probeer de route een ziel te geven en merk dat iedere zielsverwant stil meegaat...Het lukt!?

Dat baantje ken ik, die gemeente ken ik, dat dorpsplein ken ik, dat kasteel ken ik... tot Ome Rie plots stopt: “Langen, gij gaat ons nog verbazen”. Dat dorp ken ik niet. Het gaat over een dorpje met zijn roze kasteel. De vragenstorm is begonnen... iedere vraag kan ik rustig weerleggen. Stilletjes groei ik in mijn rol. Ik voel dat het goed zit. Trots laat ik mijn roadbook zien. Alle straatnamen netjes ingevuld naast een duidelijk situatie met bolleke pijl. Het handwerk is netjes verzorgd, niet teveel info per lijn en toch duidelijk. Ik krijg geen schouderklopje maar nog een glas rode wijn.” Kom Langen” zegt ome Rie hier moeten we op klinken. Ik heb hier een goed gevoel bij, zeg je met een zekere trots in je ogen.

Mijn buikje rond, mijn hoofdje leeg stap ik na een rijke avond terug in mijn bliken doos. De ruiten gaan open, ik wil de avondgeluiden horen. Dit was nog eens genieten!

Het wordt tijd voor onze eerste verkenning. De voorstelling aan de leden van het bestuur heet dat plechtig. Philippe, Joris, Tjaan, Guido, Rie staan me op te wachten met hun stalen ros. Het ene ros al hipper dan het andere. Maar ome Rie heeft voor de gelegenheid moeder Pan meegebracht. Ik mag voorrijden, logisch want ik ken de route ondertussen uit mijn hoofd.

“Langen, nog effe geduld hé” klinkt het op het dorpsplein van Moerzeke. Ome Rie rolt zijn sigaretje en schudt zijn koffietas uit. Alles opgeborgen in de koffers van moeder Pan en de meute kan vertrekken. Onderweg stoppen we meermaals om een kasteel te aanschouwen of om van op een bultje de omgeving te bekijken. Ome Rie geniet, de leden van het bestuur lijken tevreden. Maar dan komt de grote beproeving nog. De voorstelling van het nieuwe concept. Maar één controlepost meer. Ik heb een beetje op safe gespeeld en weet dat er in de grote zaal die ik voor ogen heb een feestje van een motorclub doorgaat. Zij hebben alles al aangekleed en het ziet er stemmig uit.

Goedkeurende blikken en schouderklopjes vallen me nu toch te beurt. Blij rijden we verder naar het dorp dat Ome Rie niet kent. Het roze kasteel baadt in de zon. De kronkelende weggetjes laten ons al van op geruime afstand genieten van een hoogtepunt op de route...

Die dag verloopt eigenlijk vlekkeloos. Een zacht briesje, een lentezon en leuk gezelschap. De route krijgt ook een resumé, die we daarna op de site van de Harrijders kunnen plaatsen.

Die resumé heb ik enkele dagen voordien ter goedkeuring in ome Rie zijn brievenbus gestopt.

Zo wil ik wel nog jaren doorgaan laat ik weten wanneer we nagieten bij onze terugkomst in Moerzeke. Onmiddellijk krijg ik lik op stuk. Daar houden we je dan aan! Leuke resumé zeg je tussen het likken aan je baard, goed gedaan "langen". Wat ben ik trots. Onze wekelijkse verkenningen lopen van een leien dakje. De voorbereidingen zijn gedaan. De maagdenrit is gereden en alles is onder controle. Behalve het weer. Iedere weerman laat het luid klinken dat je beter binnen blijft. En toch gaan wij ermee door, wij dat zijn de Harrijders. Niets zal ons weerhouden om dé herfstrit te laten doorgaan. We lassen niets af, wij gaan door klinkt het heldhaftig. Deze editie zal iederéén wel kennen als de 'stormrit'.

En nu, is de storm al lang gaan liggen maar Ome Rie en ook Joris hebben ons hier achtergelaten. Maar ik weet dat ze samen toekijken. Maar net nu op donderdag 3 oktober 2013 heb ik het moeilijk om in de pen te kruipen en de route te beschrijven. Die resumé doet me denken, dromen, horen aan toen. Toen alles begon...

De juiste woorden komen niet...

De moed bij elkaar rapen heet dat dan...

Vergeef me, maar ik hou het bij enkele hoogtespunten op de route. Vlaanderen wordt dagelijks kleiner en iedere centimeter wordt benut. Maar toch vinden we het nog altijd de moeite om jullie te gidsen door ons Vlaanderenland.

Wie oog heeft voor iets moois stopt best eens in Oudenaarde. De parel van de Vlaamse Ardennen. De geboorteplaats van Margaretha van Parma en Adriaan Brouwer.

Wist je...dat op het Oudenaardse wapenschild een afbeelding staat van een bril. Volgens een zestiende-eeuwse legende zou keizer Karel V hebben opgedragen om die bril er te zetten, omdat de stadswachter de keizer niet had zien aankomen. De stadswachter, die de geschiedenis zou ingaan als Hanske de Krijger, maar die volgens Charles De Coster Thyl Ulenspiegel was, zou toen in slaap zijn gevallen, omdat hij te veel had gedronken.

In werkelijkheid is het embleem in het wapenschild geen bril maar een gotische letter A van Audenaerde.

Bezienswaardigheden genoeg. Het huis van Parma, de Walburgakerk, Het stadhuis, het begijnhof, enz. Het stadhuis staat zelf op de lijst van Unesco werelderfgoed.

Maar iedereen kent natuurlijk Oudenaarde als het middelpunt van de Ronde van Vlaanderen. Je kunt er niet omheen. De Ronde leeft hier 365 dagen in ieders hart.

Dit jaar wordt oktober gepromoot als het moment om Oudenaarde te bezoeken. In oktober ziet Oudenaarde weer bruin van het bier. 'Vlaanderen Lekker Land' staat voor genieten op zijn Vlaams,

**BELGIAN STYLE
STRONG ALE
GOLD AWARD 2010**

een combinatie van culinair genieten en vakmanschap. Al in de 12de eeuw stookten de brouwers de ketels warm om van Oudenaarde de Vlaamse bierstad bij uitstek te maken. Dankzij de unieke kwaliteiten van het bronwater in de Vlaamse Ardennen slaagden ze er in de 19de eeuw in om het Oud Bruin op de kaart te zetten.

Is bier een mannendrank?

In het oude Babylonië mochten alleen de priesters bier brouwen en drinken ter ere van hun godin. Het aller-oudste bierrecept ooit teruggevonden is een ode aan de godin Ninkasi. Ook in de middeleeuwen was brouwen een pure vrouwenzaak.

Oudenaarde is een echte bierstad en die biertraditie is al eeuwenoud. De Scheldestad telde ooit 17 brouwerijen. Vier brouwerijen zetten tot op vandaag nog steeds de rijke biertraditie verder: Roman, Liefmans, Smisje en Cnudde. Vooral de typische bruine bieren zijn het vermelden waard. Bruin bier is een typisch product voor Oudenaarde. De specifieke eigenschappen, nl. de bruine kleur en de veeleer karamelbittere of zurige smaak, worden toegeschreven aan het gebruik van Oudenaards water. Het gebruikte water is van een goede kwaliteit, is ijzerhoudend en bevat een hoog calciumgehalte. Dit verklaart waarom in deze streek vandaag, net als in het verleden, zoveel bruin bier wordt gebrouwen.

Oudenaarde telde zoals gezegd in het begin van de 17de eeuw een groot aantal brouwerijen, deze bevonden zich vnl. in de omgeving van de Schelde (voor de grondstoffen en het lozen van afvalwater). Tot op vandaag zijn er nog vier brouwerijen overgebleven, wat vrij uniek is voor een stad: Brouwerij Roman die al meer dan 4 eeuwen actief is en daarmee de oudste brouwerij van Vlaanderen is. Roman brouwt onder meer Adriaen Brouwer bruin bier en de Ename abdijbieren. Brouwerij Liefmans onderscheidt zich door haar bieren van gemengde gisting in open gistkuipen, zoals onder meer Liefmans Oud Bruin, Goudenband en Liefmans kriek. Brouwerij Smisje is een jonge en kleine ambachtelijke brouwerij die bieren brouwt als Smiske en Smiske bruin met Belgische hop. En tot slot is er brouwerij Cnudde, eveneens een kleine brouwerij bekend omwille van haar bruine bieren en Bison bier.

Ook dat wist je te waarderen hé Ome Rie...een bruintje op z'n tijd ging er graag in. Schol makker, we drinken er eentje op!

Na de parel van de Vlaamse Ardennen komen we aan in West-Vlaanderen. De stad Waregem zal onze gaststad zijn. Dit is de op vier na grootste stad van de kust provincie.

Wist je wat de aanvankelijke naam van de stad was? "Waro-inghaheim", wat 'de woonplaats van de clan Waro' zou betekenen, en dit wordt voor het eerst vermeld in 826. Deze naam en de nederzetting waarnaar verwezen wordt, dateren echter al van eerder, meer bepaald uit de

Frankische periode. In de Gallo-Romeinse periode waren in Waregem zeker verschillende nederzettingen aanwezig. Dit kan bewezen worden door verschillende archeologische vondsten: pijlpunten, scherven van vaatwerk en munten. De eerste bewoners van het huidige Waregem vestigden zich voornamelijk aan de Leieboorden.

Waregem is mooi om te herontdekken. Zijn 45 km² herbergt een aantal prima bezienswaardigheden, sommige zelfs uniek in België. Denk maar aan het Flanders Field American Cemetery and Memorial, de enige Amerikaanse militaire begraafplaats uit de Eerste Wereldoorlog in België.

Of het Goed te Nieuwenhove, het natuurgebied de Zavelputten in Beveren-Leie, de jachthaven aan de Leie, of...

Maar ieder van ons kent Waregem Koerse. Waregem Koerse mag dan een paardenrace zijn, het zijn de hoeden die met de aandacht gaan lopen op het societygebeuren.

Nog steeds doe ik mijn hoed af, voor het oude concept. Voor je oude stafkaarten en je goede raad, dikke vriend. Die goede raad heeft ons gemaakt tot echte Hartrijders.

Ook doe ik mijn hoed af voor jullie. Jullie zorgen ieder jaar weer voor een feest in Moerzeke en een dikke vette cheque voor de Vlaamse Vereniging Autisme.

Dus in naam van de Hartrijders, nogmaals 'hoed af'!

Lieven